

În biserică

George Coșbuc

O, prinde-mă de mână, iubito, și mă du
Aproape, să ne fie vecin iconostasul,
Sub bolți între columnne molatic sune-ți pasul,
Și eu voi fi cucernic cât ești de blândă tu.

Atâta sunt de rece, mă înfior să o spun.
O, dacă știi tu, Fanny, că-mi ești atât de dragă,
Tu poți să mă cutremuri în firea mea întreagă,
Din cât sunt rău, iubito, o, vino, fă-mă bun!
Ești tare, cât să-mi spulberi a sufletului mumii
Cu cel mai gingaș tremur al ochilor azuri,
Tu risipești c-un zâmbet a mele-nvățături,
O, vino și-mi răstoarnă pe toți savanții lumii!

Credințele-mprăstiate le voi uni mănunchi,
Din patima iubirii mă voi renaște iară,
Ca-n sufletul meu veșted speranța să răsară,
Voi sta cu tine, dragă, alătura-n genunchi
În fața sfintei mame, sub bolțile-ncrustate
D-albastrul zugrăvelii; și-o cruce sărutând,
Mă vei vedea, iubito, pe piatra goală stând,
La candela eternă cu mâini împreunate.

Și eu voi prinde ruga din piul tău respir,
Precum din gura mamei copilul ia cuvinte
Să zică tot aceea ce zice ea înainte;
Pristol îmi vor fi ochii și gura ta potir.
Atât de ideală, blândețea ta mă-mbete

Să simt în ea căldura vangheliei lui Crist,
Și crede-te voi înger, cum știi să zâmbești trist
Și-ți scuturi alba frunte sub Dunărea de plete.
Vorbește-mi de speranță, de rai și Dumnezeu,
De tot ce nu-mi încape în inima pustie:
Ce n-am crezut d-a pururi, eu îți voi crede ție,
Și face îmi-voi o dogmă din tot cuvântul tău.
Mă va inspira de nobil al ochilor tăi plimbet
Și-atâta poezie din ochi am să culeg;
Zâmbindu-ți inocența din sufletul întreg,
Eu voi cunoaște raiul din fiecare zâmbet.

Voiește numai, dragă, și-atât de bun voi fi!
Eu nu iubesc pe nimeni, sunt lut sălbatic, Fanny,

Dar cere-mi tu, și vecinic îmi voi iubi dușmanii,
De-mi zici să iubesc pietre, eu pietre voi iubi.
Tu poți să mă cutremuri în firea mea întreagă!
Din cât sunt rău o, vino, cuprinde-mă în sublim,
Fă tot ce vrei din mine! De-mi pari un heruvim,
Îmi fac din tine idol și-atât îmi ești de dragă!

Oh, prinde-mă de mână, iubito, și mă du
Aproape, să ne fie vecin iconostasul,
Sub bolți între colonne molatic sune-ți pasul,
Și eu voi fi cucernic cât ești de blândă tu.